

Subota, 24.11.2012.g.

PRIMIO SAM I PRVI ČLANAK ZA "VAŠ DUHOVNI DNEVNIK" OD

JEDNE DRAGE OSOBE S PREKRASNOM DUŠOM, KOJA SE U

OVOM DIJELU ŽIVOTA BORI S TEŠKIM KUŠNJAMA.

ŽELJELA JE PODIJELITI S NAMA DIO SVOJE PROŠLOSTI, KAKO

OPROSTITI.

OVO JE NJEZINO SVJEDOČANSTVO U TOM DIJELU, NO, JA

MISLIM DA OVAJ NJEZIN ČLANAK PREDSTAVLJA POČETAK

NJEZINOG DUHOVNOG DNEVNIKA, PA GA OBJAVLJUJEM OVDJE,

KAKO GA JE ONA NAPISALA.

"Božji blagoslov tebi i tvojoj obitelji , dragi brate u vjeri!"

Evo ja ću pokušati napisati, jedan djelić moga života...pa ti

možeš neke stvari oblikovati, skratiti ako bude predugo.

Nastojat ću pisati, ponešto iz prošlosti, ponešto iz sadašnjih

trenutaka...ono što sada prolazim! Krenut ću s jednim teškim

periodom, vrijeme rata... jer svaki dan vidim sve više ljudi oko

sebe, koji su još uvijek zarobljeni mržnjom, koji nose teret

prošlosti...

Rat je završio, al' ne u mnogim dušama...

Bila sam još dijete kada je krenuo rat...tada nisam shvaćala

puno toga, što se događa...al' osjećala sam neki nemir, da nešto

nije dobro. I dobro se sjećam, gledala sam sa roditeljima

vijesti...i prikazali su Vukovar...zaplakala sam, bilo mi je žao tih

ljudi, one djevojčice iz kolone...I tada sam rekla mami...kako

nije pošteno, da njima to čine, a mi mirno sjedimo u svome

domu...Al' nije dugo trebalo da i kod nas zavlada kaos,

nemiri...da sve krene po zlu...

To jutro, kad su nas neprijatelji opkolili...samo dragi Bog me

čuvao! Kako smo poslije saznali, njihova akcija je trebala

krenuti u zoru, da nas uhvate na spavanju i tako lakše pobiju.

Al' zbog nekih okolnosti, pomjerili su na 10h..Mama je bila na

livadama, odvela stoku na ispašu...a tu su bili još neki susjedi.

Ja sam trebala doći do nje oko 9:30, a udaljeno je od naših

domova nekih 20 minuta pješice.

Išla sam sama, ne prvi put u životu...cijelo djetinjstvo smo se

igrali po livadama, šumi... al' to jutro osjećala sam neki strah,

nekako mi je srce ubrzano lupalo...I nisam išla glavnim putem,

nego kraticama...jer sam se osjećala sigurnije, al' nisam

shvaćala taj strah.

I dok sam stigla do mame...već su počeli metci zviždati oko nas,

ponegdje se čuo jauk ljudi, al' ja i dalje nisam shvaćala, što se

dogaća...Vratile smo se kući, a da smo tad krenule u bijeg, imali

bi smo šanse za izbjeći zarobljeništvo. Kući je ostala baka. I tek

tad s njom smo krenuli, skrivajući se uz rijeku...al' ne dugo, jer

su nas uhvatili i zajedno sa susjedima zatvorili u jednu kuću,

gdje je ranije boravila naša vojska. Brat je naknadno doveden.

Djed se uspio izvući, jer je taj dan otišao u planinu, a tata vozio

hitnu...i on je uspio u zadnji tren; vozio je ranjenog vojnika.

Mi smo odvedeni u logor, u kojem smo ostali 7 mjeseci. Putem

*je bilo raznih poniženja, povrjeđivanja...Prostor u kojem smo
bili zarobljeni...ranije je bio muzej. Veći dio zidova, bio je u
staklu, a pod...koji je bio i naš krevet, granitne ploče. Tu smo
proveli ostatak ljeta, jesen, cijelu zimu i početkom proljeća bila
razmjena.*

*Doživjeli smo svašta...nismo imali hrane dovoljno, nismo smjeli
na wc kad bi njima loše krenulo na ratištu...i miševi su nam bili
česti posjetitelji. Neki ljudi su tu umrli, bili su s nama do
pokopa...jedna bebica se rodila.*

Drugi dio muzeja, koji je bio prenamijenjen, smjestili su svoje

izbjeglice. Jedne noći, netko od njih je pokušao na nas baciti

bombu...dijelio nas je veliki hodnik i naša velika stakla. Bog nas

je čuvao...Bomba je bačena na naš kraj, ali se otkotrljala natrag

i eksplodirala pred njihovim ulazom. Nikome od nas, nije se

ništa dogodilo...a kod njih je bilo ranjenih. Preživjeli smo i

granatiranja bez ranjavanja. Tad su tu bili i moji drugi djed i

nepokretna baka, danas obadvoje pokojni.

Mislim da je ovo bila simbolika...jednog dana uletio nam je

golub i nikako nije uspijevaao izaći van. I tako je s nama

proboravio mjesec-dva. I pred sam naš izlazak iz logora, on je

izišao...sam, izletio kroz vrata. A i prije toga, ta vrata su bila

otvorena, al' nije izlazio.

U tih 7 mjeseci svašta smo proživjeli...bila bi to cijela knjiga da

pišem o svemu.

Kad smo konačno dočekali slobodu, to je bio kao drugi naš

rođendan...bilo je teško povjerovati...jer su već prije spremali

2-3 lažne razmjene.

Trebalo se opet privići na slobodu, na to da smijemo normalno

spavati navečer, jesti, piti...vidjeti drage ljude. Ponovno krenuti

u školu..Al' bili smo sretni, zadovoljni i mirni...

Tad je krenula nova kalvarija za moju obitelj...tatin

alkoholizam! Do tad to nije bilo toliko zamjetljivo, al' tada...bilo

je strašno teško!

Nizali su se dani...bolji i lošiji. Bili smo u izbjeglištvu 2 i pol

godine. Vratili smo se kući, opet sam promijenila školu,

društvo...Nije se bilo lako uvijek prilagoditi... U srednju školu u

drugi grad, opet novi ljudi, nova okolina.

Tada još moja duša nije bila oslobođena od svih tih događanja.

Bila sam bijesna na ljude, koji su nam to napravili...razrušili

naše živote. Takva je bila okolina oko mene...nemir i mržnja.

Teško se bilo oduprijeti tome, svaki dan slušati...

I hvala Bogu na toj prekrasnoj milosti, što je odabrao mene, što

je započeo proces čišćenja moje duše, moga srca...Nije bilo

lako...duša je jedno osjećala, a svijet stalno nametao drugo,

svoja pravila.

Gotovo da nisam smjela ni izustiti da opraštam...jer, odmah je

bio napad na mene. Da, svi su kršćani...moja obitelj, rođaci,

susjedi...al' oprostiti ne žele...još uvijek. Prošlo je 19 godina...al'

još traje u njima to zarobljeništvo, u njihovim životima...

Znam da to nije lagano, da je svatko drugačiji...al' bez oprosta,

ostaju zarobljeni.

Hvala Bogu, danas mogu reći da sam mirna, da na prošlost mogu

pogledati mirno, bez uzrujavanja, buđenja nove mržnje.

Otpustila sam to iz srca...prepustila Bogu. On će svakome suditi

na...i nije na meni da osuđujem...Bilo je strašno i teško, pobijeni

nevini ljudi, mi isto tako bez razloga zarobljeni...al' to će Bog

prosuditi.

Danas mogu mirno pogledati u svakoga, u susjede koji su nas

zarobljavali, mogu svakome pružiti ruku...izaći u susret u

potrebi. To je prekrasan mir u duši.

Teško mi je vidjeti moju obitelj, još uvijek u raljama

prošlosti, ne-opraštanja...muče se jako. Nagriza ih to, njihov

mir, zdravlje...I po meni, takvo je zarobljeništvo gore, nego ono

koje smo proživjeli 7 mjeseci. Uvijek iznova se vraćaju na

prošlost, a ne vide sadašnjost koja im izmiče svaki dan...ne vide

Božje ljepote, koje im je besplatno dao. Imamo prekrasnu

prirodu, u blizini park prirode...Ali, nemir ne dopušta otvoriti

oči...I nažalost, mjesto lagano izumire...mladi odlaze, stari

pomalo umiru...puno je alkoholičara...A Bog, na kojem je

mjestu...to ne znam, to svatko pojedinačno za sebe zna, ali po

onom što se vidi...na riječima jako puno, al' djelima se slabo

pokazuje...tradicija...

Ostaje, Bogu se moliti za njih...za slobodu njihovi duša...da se

oslobode tih demona prošlosti...da Božji glas nadjača u njima

svaku mržnju, svaki strah...

Božji blagoslov!"

